

Примирення задля майбутнього України

Багато українців, на жаль, погано знають справжню історію власної держави та її героїв. Десятиліття репресій, голодомору, зневажливого ставлення до всього українського з боку «старшого брата» зробили свою чорну справу. І слава Богу, що є ще серед нас справжні патріоти, які намагаються зберегти для нащадків пам'ять про не таке вже й далеке минуле нашого краю, та ще є живі свідки, які можуть розказати правду про події часів Другої світової війни...

Минулої неділі поблизу хутора Рихта (нині частина села Поляна) зібрався чималий гурт його і мешканців сусідніх Короста, Кричильська та Сарн. Звела їх урочиста подія — освячення хреста й каменя, встановлених на знак пам'яті першої сотні УПА, створеної 22 січня 1943 року в урочищі Біла Гришки, де був сотенним Григорій Перегіняк — Довбенко, Коробка.

Настоятель Свято-Покровського храму міста Сарни протоієрей Володимир, який доклав чимало зусиль для облаштування цього пам'ятного місця, із парафіянами звершив поминальну молитву за героїв, які бо-

ролися та загинули за вільну Україну, освятив пам'ятник і, звертаючись до присутніх, зокрема сказав: «У нашій державі відкривають пам'ятники й вшановують учасників Другої світової, які воювали проти нацизму в радянській армії, солдатів, які брали участь у збройних конфліктах в Афганістані й інших державах, а вояків, які захищали свій рідний дім - Україну - від усіляких поневолювачів, чомусь досі не вшановували на рівні з іншими військовими. Тож нам потрібні такі пам'ятники для примирення, прощення та початку будівництва нової України».

Оплесками запросили до слова колишнього вояка

УПА Степана Бакунця. У свої 93 роки Степан Сидорович ще досить міцний чоловік із ясним розумом і доброю пам'яттю. Він розповів учасникам урочистого заходу історію свого життя.

5 стор.

Примирення задля майбутнього України

(Закінчення. Початок на 1-ій стор.).

Родом він із Тинного. Коли почалася Друга світова, згоріла їхня хата. Батько для родини підшукав за річкою інше будівлю, де ніхто не жив. У 1942 році 18-річного юнака забрали з іншими на роботи до Німеччини. З пересильного табору в Рівному йому та ще декільком

поліщукам вдалося втекти. Після повернення в рідний край доля звела його з місцевими вояками УПА, з якими почав нищити фашистів.

— 22 січня 1943 р., у День Злуки, — розповів Степан Бакунець, — на хуторі Рихта назбиралося багато людей, до яких приїхав і дві години виступав командир УПА Клима Савур. Він казав, що треба зі зброєю в руках гнати ворогів, які топчуть

нашу землю. Степан потрапив у сотню командира Коробки (Григорія Перегіняка).

А вже 7 лютого біля Володимирця Українська повстанська армія провела першу з відомих славнозвісних військових операцій проти окупантів. У нічному бою нацисти зазнали втрат, а частина гарнізону, що складалася з колабораціоністів, розбіглася. На ранок на-

ступного дня містечко повністю визволили. Над Володимирцем підняли український прапор.

Якось їх табір зустрівся неподалік рідного села і юнак вирішив навідатися до батьків. У дворі його схопили бійці НКВС і завели в хату. Рідні аж зблідли. Усвідомлюючи, яка доля може їх чекати, зробив вигляд, що не знає цих людей. Тоді Олександр Шмалюх і назвався Степаном Бакунцем. Ім'я Степан

узяв від Бандери, а Бакунців у Тинному проживало чимало. НКВСівці повезли його на допит, де він повторював, що не знає цієї сім'ї, та в язичці не уникнув здав колишній однополчанин на прізвище Куля. Тож довелося сидіти в тюрмах Рівного, Києва, Казахстану та Колими. Там зустрів майбутню дружину Ганну, яка також відвувала покарання.

Після повернення в Україну молода сім'я оселилася в Кураші — рідному селі дружини. Доводилося відмінатися в КДБ. Але тривало вже мирне життя. Родина звела дерев'яний будинок, виховала трьох дітей. Хотів Степан Сидорович повернути собі справжнє ім'я, проте передумав, адже всі односельці знають його

як Бакунця, та й дочки по батькові Степанівни. До того ж, Сашко Шмалюх, згідно з документами, загинув.

У 1993 році не стало дружини пана Степана — Ганни. Хоронили жінку під синьо-жовтим українським прапором, який подружжя пощило ще в 1976 році й довгі роки ховало в шафі.

А нещодавно до сивочолого дідуся навідалися сліди з Дубровиць — розпитували, чи убивала УПА поляків. Як з'ясувалося, Генерална прокуратура Польщі порушила кримінальну справу за фактом злочинів проти польського народу. На допиті розповів усе, як було.

— Мені нема чого боятися, мирного населення я не чіпав, — сказав на завершенні своєї розповіді Степан Сидорович.

Виступили на урочистостях перед громадою й хори з Коросту, Кричильська та Свято-Покровського храму міста Сарни, які заспівали повстанські пісні. А завершили імprovізований концерт співаки разом патріотичним твором «Там, під польським знаменом».

Василь СОСЮК.
Фото автора.

